

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **E. S.**, narozen X
státní příslušník Pákistánu
zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Balková
– Tis u Blatna

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem**

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2026, č. j. KRPU-78939-21/ČJ-2026-040022-DB-MO

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2026, č. j. KRPU-78939-21/ČJ-2026-040022-DB-MO, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „Dublinské nařízení“) ze dne 26. 6. 2013 a dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 18. 4. 2026 v 10:45 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že zajištění bylo v jeho případě nepřiměřeným opatřením, a že žalovaný nesprávně posoudil jeho individuální situaci. Žalobce sice nepopřel, že podal na Slovensku dne 8. 8. 2025 žádost o mezinárodní ochranu, jak zjistil žalovaný v systému EURODAC, nicméně má za to, že samotná možnost předání nemůže odůvodnit zajištění za tímto účelem. Dle žalobce je zásadní okolností pokročilé těhotenství žalobcovy přítelkyně M. V., přičemž termín porodu byl stanoven na X. Vzhledem k rizikovosti těhotenství není vyloučeno, že k porodu dojde v době, kdy bude žalobce stále zajištěn. Žalobce soudu doložil lékařskou zprávu ze dne 21. 4. 2026 s tím, že z ní vyplývá, že jeho zajištění má na těhotnou přítelkyni velmi neblahý vliv – ovlivňuje to její psychiku v důsledku čehož jí byly předepsány medikamenty. Takový stav může mít dle žalobce neblahý vliv na zdraví matky i na život a zdraví dítěte. Žalobce je přesvědčen, že tuto okolnost je třeba z hlediska přiměřenosti zajištění podrobně posoudit. Dle názoru žalobce jde zároveň o okolnost důležitou pro posouzení souladu zajištění s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, tedy práva na respektování soukromého a rodinného života, a také pro posouzení souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, tedy posouzení nejlepšího zájmu (byť dosud nenarozeného) dítěte. Dle žalobce žalovaná tuto okolnost, která jí byla známa, náležitě neposoudila, a pokud se o ní v napadeném rozhodnutí zmínila, pak pouze obecně, spíše ve vztahu k existenci partnerského vztahu, avšak nikoli ke vztahu žalobce jako otce a dítěte.
3. Ve vztahu k výše uvedenému, tedy k namítané nedostatečnosti posouzení pokročilého těhotenství M. V., namítal žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Dle žalobce je pak těhotenství manželky (?) rovněž okolností, k níž je třeba přihlížet při posouzení naplnění zákonné podmínky pro rozhodnutí o zajištění, tzn. „*vážného nebezpečí útěku*“, neboť je v zájmu žalobce zůstat na území po dobu rozhodování o jeho přemístění a být u narození jeho syna.
5. Žalobce dále namítal, že v jeho případě bylo namíste přistoupit ke zvláštním opatřením dle § 123b odst. 1 písm. a) event. písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná však dle žalobce tuto možnost nesprávně vyloučila s argumentací absence finančních prostředků a oficiálního nahlášení adresy pobytu. Žalobce však má kde pobývat, neboť dlouhodobě žije se svou přítelkyní na adrese X, žalovaná o tomto místě pobytu žalobce věděla, žalobce byl na této adrese běžně zastizitelný a mohou mu být na tuto adresu doručovány poštovní zásilky. Nahlášení adresy pak žalobce učinil do protokolu o podání vysvětlení. Tvrzení žalované o absenci finančních prostředků pak dle žalobce nekoresponduje s obsahem spisu, ze kterého vyplývá, že finanční prostředky pro účely pobytu na území žalobce má a získává je zejména od svého příbuzného v Anglii. Dle žalobce žalovaná dostatečně neodůvodnila, proč nepřistoupila ke zvláštním opatřením.
6. Žalobce dále namítal nepřehlednost poučení obsaženého v napadeném rozhodnutí, která mu, jakožto osobě neznalé českého práva, znesnadnila orientaci, a má za to, že takové poučení je v rozporu s požadavky správního řádu a základními zásadami správního řízení.

Vyjádření žalované k podané žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

7. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedla, že se přiměřeností dopadu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života žalobce zabývala na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde konstatovala, že napadené rozhodnutí je přiměřené. Přitom vzala v úvahu i tvrzení žalobce, že má na území ČR těhotnou družku. Toto tvrzení, jakož i tvrzení, že žalobce žije na jím uvedené adrese společně se těhotnou přítelkyní však nebylo uvedeno v žádné databázi. Žalovaná k tvrzenému otcovství k nenarozenému dítěti poznamenala, že nezpochybňuje psychický stav současné přítelkyně žalobce, má však za to, že komplikovanou situaci si přivodila sama, když se rozhodla počít dítě s cizincem v době jeho nelegálního pobytu. Žalovaná poukázala rovněž na skutečnost, že žalobce vykonával více než polovinu udávaného společného soužití s těhotnou přítelkyní trest odnětí svobody na Slovensku, přičemž doba současného zajištění je významně kratší. Žalovaná je toho názoru, že na základě jí známých okolností tohoto individuálního případu zhodnotila zcela dostatečně a správně přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na jeho plánované předání v rámci dublinského řízení zpět na Slovensko, kam se žalobce, i dle jeho prohlášení, vrátit může.
8. Žalovaná dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že mírnější zvláštní opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců nebylo možné aplikovat pro dřívější protiprávní jednání žalobce a celkový přístup k nerespektování právních předpisů EU. Poukázala na to, že žalobce vyjádřil svůj úmysl nerespektovat rozhodnutí o předání na Slovensko, neboť zde chce zůstat se svou přítelkyní. Žalobce opakovaně pobývá a cestuje bez cestovního dokladu a bez oprávnění vstupuje minimálně na území ČR i Slovenska, a jak sám uvedl, žádost o mezinárodní ochranu na Slovensku podal účelově. Žalovaná poukázala na to, že se žalobce při kontaktu s hlídkou PČR pokusil o útěk. Žalovaná uvedla, že zhodnotila všechny okolnostmi tohoto individuálního případu a došla k závěru, že je naplněn důvod pro zajištění žalobce, kdy ani udávaný vztah a ani adresa údajného společného pobytu ve světle zjištěných skutečností neskýtá záruku, že by žalobce vyčkal rozhodnutí dublinského řízení a případně je respektoval.
9. Žalovaná konstatovala, že sám žalobce do protokolu uvedl, že finanční prostředky na složení kauce nemá, ani nezná osobu, která by tak za něj mohla učinit, pouze připustil, že finance na živobytí mu poskytuje bratranec z Anglie a na cestu domů by mu mohla přispět jeho rodina žijící v Pákistánu.
10. Žalovaná má za to, že v osobě žalobce bylo prokázáno vážné nebezpečí útěku, kdy žalobce naplnil pro tyto obavy několik kritérií, stanovených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž tyto důvody uvedla zejména na str. 9 napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění přitom vyplývá, že nelze spoléhat na tvrzení, že žalobce zůstane na adrese, kde údajně se svou přítelkyní žije, a že do doby rozhodnutí o jeho přemístění na Slovensko setrvá na území ČR, když žalobcův úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění je zjevný, žádost o mezinárodní ochranu podal účelově, na Slovensko se vrátit nechce, vyhýbá se kontrole orgánů PČR a při pobytové kontrole se pokusil o útěk, neboť si je svého nelegálního pobytu dobře vědom. Žalovaná dále přihlíдела k trestné činnosti, již se žalobce dopouštěl na území států EU, ke skutečnosti, že žalobce cestuje bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, a shledala, že je nedůvěryhodnou osobou, která nedodržuje pravidla a zákony a údajný rodinný život s Michaelou Veselou vyhodnotila jako skutečnost neskýtající záruku změny jeho dosavadního chování.

11. Pokud jde o námitky zmatečného poučení v napadeném rozhodnutí, pak má žalovaná za to, že toto je v souladu se zákonem, bylo žalobci přetlumočeno a žalobce proti němu neměla žádných připomínek.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhl nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
13. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty od doručení rozhodnutí napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Žalobce byl dne 18. 4. 2026 v 10:30 hodin kontrolován hlídkou PČR OPKPE Most v provozovně X. Hlídce nepředložil žádný cestovní doklad, snažil se jí utéct, následně se pokusil ukrýt a od svého jednání upustil až po opakované výzvě zasahující hlídky PČR. Podle výpisu z evidence EURODAC požádal žalobce dne 8. 8. 2025 v Humenném na Slovensku o azyl.
15. Žalobce podal za přítomnosti tlumočníka vysvětlení, v němž uvedl, že má trvalé bydliště na území Pákistánu, v roce 2012 odešel do Anglie, kde pobýval na základě studentského víza (platného do roku 2024). V roce 2020 odešel do ČR., přičemž si je vědom toho, že na území ČR, resp. na území států EU, žije neoprávněně bez platného povolení.
16. Žalobce dále uvedl, že cestoval za přáteli na Slovensko, tam páchal trestnou činnost (převaděčství), byl odsouzen a vykonal trest odnětí svobody v délce 2 roky a 4 měsíce. Z obavy před rozhodnutím o vyhoštění, požádal žalobce na Slovensku o azyl.
17. Žalobce do protokolu dále sdělil, že se v Anglii seznámil s B. K. V průběhu jejich 9let trvajícího vztahu B. K. otěhotněla, a protože chtěla родit v ČR, odcestoval s ní žalobce v roce 2020 na území ČR. Dne X se B. K. narodil syn X. Žalobce tvrdí, že je jeho otcem, v rodném listě dítěte však zapsán není. Do března 2022 žil žalobce společně s B. K. a X v X. Po rozchodu s B. K. není žalobce s X v žádném kontaktu, na výživu mu údajně přispívá jeho rodina z Pákistánu.
18. Žalobce dále uvedl, že po rozchodu s B. K. navázal vztah s M. V. a 4 roky s ní sdílí společnou domácnost na adrese X. Sdělil, že jeho současná přítelkyně je X měsíců těhotná. Z jeho sdělení je dále zřejmé, že neexistují žádné důvody, které by mu bránily v návratu do Pákistánu a na území ČR je „jen kvůli přítelkyni“. V domovské zemi mu nic nehrozí, žije tam jeho rodiče, finanční prostředky pro návrat by zařídil od rodiny. Na složení finanční záruky nemá finanční prostředky a v ČR není žádná osoba, která by složila peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. K financování jeho

pobytu na území ČR žalobce sdělil, že měl našetřené peníze z Anglie a v současné době mu peníze posílá z této země jeho bratranec.

19. Žalobce uvedl, že nemá v ČR žádné kulturní, společenské, náboženské ani ekonomické vazby, jeho zdravotní stav je dobrý. Nevěděl, jakým způsobem by plnil svou povinnost zdržovat se v místě určeném policií a být přítomen ve stanovené době na tomto místě za účelem provedení pobytové kontroly, neboť není nikde oficiálně přihlášen k pobytu.
20. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, když nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce ve skutečnosti, že se žalovaná nezabývala přiměřeností dopadů do jeho rodinného života explicitně ve vztahu žalobce k dosud nenarozenému synovi.
21. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů ...“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po správním orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé jednotlivé skutečnosti; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvažil. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
22. Lze připustit, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně nerozvedla své úvahy týkající se přiměřenosti rozhodnutí o zajištění samostatně ve vztahu žalobce k dosud nenarozenému dítěti. Dlužno ovšem dodat, že ani sám žalobce takový argument nevzněl, když prohlásil, že jediným důvodem jeho setrvání na území ČR je jeho přítelkyně. Svoji vazbu k území ČR tedy vztáhl výlučně na existenci přítelkyně, nikoli na svůj vztah k dosud nenarozenému dítěti. Otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života žalobce se zabývala žalovaná na straně 6 napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění vyplývá, že se žalovaná zabývala všemi rozhodnými skutečnostmi, přičemž tyto rozhodné skutečnosti čerpala zejména z vysvětlení podaného žalobcem, aniž by je jakkoli zpochybňovala. Vycházela tedy z tvrzení žalobce, že žije na území ČR s přítelkyní, která je v X. měsíci těhotenství, přičemž tuto skutečnost poměřovala s dalšími zjištěními, která se týkala osoby žalobce a své úvahy o tom, že v posuzovaném případě není zajištění žalobce nepřiměřeným opatřením vtělila do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí tedy vzala těhotenství přítelkyně žalobce na vědomí, přitom však zdůraznila, že tento vztah (tedy včetně jeho důsledků) byl založen v době, kdy se žalobce zdržoval na území ČR neoprávněně a jak žalobce, tak i jeho přítelkyně si museli být vědomi právní nejistoty pobytového postavení žalobce včetně rizik s neoprávněným pobytem spojených. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze jednoznačně dovodit, že uvedenou skutečnost žalovaný nepovažoval za možnou překážku realizace předání žalobce dle Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dublinského nařízení na Slovensko. V tomto směru tedy soud považuje žalobou napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a dále se zabýval věcnou správností napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobním námitkám.

23. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Dublinského nařízení).
24. Podle § 129 odst. 3 téhož zákona nelze-li předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
25. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
26. Zvláštní (tedy mírnější) opatření za účelem vycestování jsou v zákoně o pobytu cizinců zakotveny v ustanovení § 123b. Dle odst. 1 tohoto ustanovení zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
27. Z citovaných ustanovení tedy plyne, že k zajištění cizince za účelem jeho předání podle Dublinského nařízení může policie přistoupit pouze tehdy, pokud existuje u tohoto cizince vážné nebezpečí útěku, a to ještě za předpokladu, že je zajištění přiměřené a současně nelze použít zvláštní opatření. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalované, že u žalobce jsou dány důvodné obavy z jeho útěku, jakož i z toho, že by mařil nebo ztěžoval realizaci jeho předání na Slovensko dle Dublinského nařízení; že zajištění žalobce je přiměřeným opatřením, a že nebylo na místě v posuzovaném případě použití zvláštních opatření. v posuzovaném případě Ze všech posuzovaných okolností je zřejmé, že v případě.
28. Žalobce je osobou, která se bez jakéhokoli pobytového oprávnění a cestovního pasu roky pohybuje na území států EU (prokázán byl jeho pohyb na území ČR a Slovenska), ačkoli si je vědom toho, že na území států EU pobývá neoprávněně. Nejde o osobu trestně bezúhonnou. Na Slovensku byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin převaděčství, přičemž skutková podstata tohoto trestného činu spočívá v napomáhání k nelegálnímu přechodu hranic. Je tedy evidentní, že pro žalobce není žádným problémem opustit své současné místo pobytu a bez potřebných dokladů volně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

překračovat hranice států, aby se tak vyhnul zákonným postupům správních orgánů vůči cizincům pobývajícím na území států EU neoprávněně. Sám žalobce také připustil, že žádost o mezinárodní ochranu podal na Slovensku účelově, tedy pouze proto, aby nebyl vyhoštěn. Obavy z útěku žalobce podtrhuje skutečnost, že při pobytové kontrole utekl hlídce policie a pokusil se (bezúspěšně) ukrýt. Dle názoru soudu obavy z útěku nezmírňuje ani skutečnost, že žalobce v současné době žije (byť několik let) se svou přítelkyní a očekává narození dítěte. Nelze totiž přehlédnout, že již v minulosti měl žalobce dle jeho tvrzení dlouhotrvající vztah, z něhož se narodil chlapec a k jehož otcovství se žalobce hlásí, přičemž po neshodách s partnerkou tuto rodinu opustil a se synem, byť žije ve stejném městě, není v žádném kontaktu. Soud je tedy přesvědčen, že v případě žalobce je existence vážného nebezpečí útěku zcela konkrétně dána. Bylo tedy třeba posoudit, zda je zajištění žalobce přiměřené a zda nebylo na místě použít namísto zajištění zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.

29. Žalovaná se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zabývala na str. 6 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že v případě předání žalobce na Slovensko, které je oprávněno posuzovat jeho žádost o mezinárodní ochranu, je zajištění přiměřené. Konstatovala, že přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovala podle § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy zohlednila zejména závažnost, resp. druh protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu na území, jeho věk a zdravotní stav. Vycházela přitom ze zjištění, že žalobce řízení pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu. K žalobcem namítanému vztahu s těhotnou přítelkyní M. V. policie zdůraznila, že partnerský vztah byl navázán v době, kdy se již žalobce nacházel na území EU neoprávněně, tedy bez platného pobytového oprávnění. Konstatovala, že pokud si byl žalobce v době vzniku tohoto vztahu vědom svého nelegálního pobytového postavení, musel si být vědom i rizik s tím spojených, tudíž oběma partnerům bylo zřejmé, že další setrvání žalobce na území ČR i dalších států EU není právně garantováno. Policie uvedla, že právě tuto skutečnost musela zohlednit při posuzování intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a uzavřela, že vznik takového vztahu nelze bez dalšího považovat za okolnost, která by sama o sobě bránila vydání napadeného rozhodnutí.
30. Žalovaná dále porovnávala dopady zajištění žalobce do jeho soukromého a rodinného života ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vědoma si toho, že zajištění cizince a možné předání podle Dublinského nařízení představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaná přitom dospěla k závěru, že „*soukromé vazby účastníka řízení na území České republiky nedosahují takové intenzity (žalobce nemá v ČR žádné kulturní, společenské, náboženské ani ekonomické vazby), aby převážily nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku a na důsledném dodržování pobytového režimu.*“ Konstatovala dále, že žalobce „*si musel být vědom svého právního postavení i následků svého jednání, přesto právní předpisy nerespektoval*“, že pobyt žalobce „*na území nebyl dlouhodobý, a nebyl realizován v souladu s právními předpisy, a jeho integrace do společnosti nebyla natolik hluboká, aby odůvodňovala upuštění od zajištění a jeho předání podle Dublinského nařízení*“. Z uvedených důvodů žalovaná uzavřela, „*že veřejný zájem na regulaci pobytu cizinců a na ochraně veřejného pořádku v daném případě převažuje nad zásahem do jeho soukromého života*“.
31. S uvedeným posouzením přiměřenosti se soud zcela ztotožňuje a považuje jej za vyčerpávající. Z napadeného rozhodnutí je přitom evidentní, že žalovaná vzala těhotenství partnerky žalobce a očekávané otcovství jako relevantní rodinnou okolnost na vědomí a přihlížela k ní i při posuzování přiměřenosti zajištění. Pokud jde o námitku žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

podepřenou čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, že s ohledem na vysoký stupeň těhotenství lze očekávat narození dítěte během zajištění, čímž přijde žalobce o kontakt i s narozeným synem, soud konstatuje, že pokud skutečně dojde k omezení kontaktu žalobce s narozeným synem, pak půjde o omezení krátkodobé (žalobce byl zajištěn na dobu 30 dnů), přičemž je nutno zdůraznit, že Úmluva o právech dítěte v čl. 1 pracuje s pojmem „dítě“ jako s lidskou bytostí mladší 18 let a v dalších svých ustanoveních (tedy ani v čl. 3) nenarozené dítě neřeší ani neuvádí, že by se nejlepší zájem dítěte vztahoval na plod stejně jako na již narozené dítě. Na závěr o přiměřenosti napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv ani skutečnost tvrzená a žalobcem doložená v průběhu soudního řízení, že současná situace má neblahý vliv na psychiku těhotné přítelkyně žalobce. Tuto situaci vyvolal jen a pouze žalobce svým nezodpovědným přístupem, kdy během dlouhodobého nelegálního pobytu na území ČR navázal známost s občankou ČR, ta, ač si musela být nelegálního pobytu žalobce vědoma, v průběhu známosti otěhotněla, a dle názoru soudu nelze připustit, aby tento nezodpovědný přístup mohl jakkoli ovlivnit úvahy týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve prospěch žalobce. Námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí tedy soud neshledal důvodnou.

32. Zbylo tedy posoudit, zda žalovaná nepochybila, pokud v daném případě nepoužila namísto zajištění zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců s argumentací absence finančních prostředků a oficiálního nahlášení adresy pobytu. Žalobce žalované vytýkal, že při řešení této otázky vycházela ze zjištění, která jsou v rozporu se správním spisem (absence finančních prostředků), a že zjištění nesprávně hodnotila (dlouhodobý pobyt na adrese bydliště přítelkyně žalobce). Tyto námitky nebyly soudem shledány důvodnými.
33. Žalovaná se možností uložení mírnějších opatření věnovala na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí, přičemž shledala, že v posuzovaném případě nepřipadá možnost uložení zvláštních opatření namísto zajištění vzhledem k osobě žalobce do úvahy. Soud se zcela ztotožňuje s žalovanou, že v situaci, kdy žalobce byl odsouzen za trestný čin převaděčství, na Slovensku požádal o azyl pouze účelově, na Slovensko se vrátit přitom nechce, na území států EU se pohybuje dlouhodobě bez jakéhokoli povolení a cestovního dokladu, je si přitom svého neoprávněného pobytu na území států EU dobře vědom, při pobytové kontrole se pokusil policejní hlídce uprchnout a sám v podaném vysvětlení uvedl, že neví, jakým způsobem by plnil svou povinnost zdržovat se v místě určeném policií a být přítomen ve stanovené době na tomto místě za účelem provedení pobytové kontroly, nelze předpokládat, že by žalobce dostal povinností stanovených v § 123b zákona o pobytu cizinců. K tvrzení žalobce, že s ohledem na svůj nepovolený pobyt nemůže být nikde oficiálně nahlášen, avšak dlouhodobě se zdržuje na jím uvedené adrese u své přítelkyně, kde je rovněž k zastižení, soud konstatuje, že ani tato žalobcem tvrzená skutečnost neskýtá záruku, že by uložená mírnější opatření splnil. Znovu je třeba připomenout, že žalobce byl již v minulosti vázán k nepovolenému pobytu na území ČR dlouholetým partnerským vztahem, z něhož se narodil syn, přesto žalobce tuto rodinu po neshodách opustil, není s nimi v žádném kontaktu a navázal nový vztah, jímž odůvodňuje svůj nelegální pobyt na území ČR. Lze tedy shrnout, že v posuzovaném případě nebylo namíste uložení povinnosti žalobci oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii [§ 123b písm. a) zákona o pobytu cizinců], ani uložení povinnosti osobně se hlásit policii v době policií stanovené [§ 123b písm. c) zákona o pobytu cizinců], ani uložení povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly [§ 123b písm. d) zákona o pobytu cizinců], namísto jeho zajištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

34. Soud se rovněž ztotožňuje se žalovanou, že nebylo možno použít jako mírnější opatření ani složení finanční záruky ve smyslu § 123b písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je správný závěr žalované, že žalobce nebyl schopen takovou finanční záruku reálně složit. Žalovaná konstatovala, že žalobce nemá dostatek finančních prostředků k pobytu na území ČR, nemá hotovost pro složení finanční záruky ani nemá na území ČR žádnou osobu blízkou, která by za něho finanční záruku složila. Vycházela přitom z vyjádření žalobce, který tyto skutečnosti výslovně sdělil při podání vysvětlení. O tom, že měl našetřené peníze z pobytu v Anglii a nyní mu je posílá z této země jeho bratranec, žalobce vypovídal ve vztahu k otázce financování jeho pobytu na území ČR, nikoli k otázce složení finanční záruky. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že námitky žalobce byly zcela nedůvodné.
35. K námitce žalobce vztahující se k obsáhlému, a dle žalobce nepřehlednému, poučení obsaženému v napadeném rozhodnutí soud konstatuje, že lze připustit, že poučení je neobvykle obsáhlé a některá z nich nedopadají na danou věc – viz. žalobcem poukazované rozporné poučení o možnosti brojit proti napadenému rozhodnutí správní žalobou. Nicméně přes obsírnost poučení nelze dovodit, že by jím bylo nějakým způsobem zasaženo do práv žalobce. Z poučení je jednoznačné, že žalobce mohl podat proti napadenému rozhodnutí, jímž bylo rozhodnutí o zajištění cizince, u příslušného soudu žalobu, a to do 15 dnů od doručení napadeného rozhodnutí. Žalobce evidentně tomuto poučení porozuměl, a protože žalobu podal řádně a včas, soud na jejím základě v předmětném řízení napadené rozhodnutí věcně přezkoumal. Nadto bylo součástí poučení i upozornění na možnost poskytnutí bezplatné právní pomoci v zařízení pro zajištění cizinců. Bylo pak pouze na žalobci, zda tuto možnost využije či nikoli, a pokud snad neporozuměl některému z poučení, aby využil bezplatné právní pomoci za účelem vysvětlení jednotlivých bodů poučení.
36. Ze všech výše uvedených důvodů soud uzavírá, že žaloba v rozsahu uplatněných žalobních bodů není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Ústí nad Labem 19. května 2026

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.